

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2024 r.,
sprawy **D. B.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. akt VI Ka 55/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Człuchowie
z dnia 13 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 169/23,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, którymi obciążyć Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat D.G. – Kancelaria Adwokacka w C. – 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 169/13, Sąd Rejonowy w Człuchowie uznał D.B. za winnego tego, że „w okresie pomiędzy 4 lutego a 14 marca 2022 roku, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w Zakładzie Karnym w C., dwukrotnie wprowadził w błąd M.G., nieprawdziwie informując go, że działa w imieniu R.Ł., który nie może skorzystać z telefonu i zażądał przelania pieniędzy dla Ł. na swoje konto w Zakładzie Karnym w C., w wyniku czego doprowadził M.G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R.Ł. w postaci wykonania dwóch przelewów: w dniu 4 lutego 2022 roku kwoty 1.460 zł oraz w dniu 14 marca 2022 roku kwoty 2.100 zł na konto D.B., czym działał na szkodę R.Ł. (...)”, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz R.Ł. 3560 złotych oraz rozstrzygnął o kosztach.

Orzeczenie to zostało zaskarżone w całości apelacją obrońcy oskarżonego, w której na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucono:

„1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 i 7 k.p.k., poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie możliwości wykonania przez oskarżonego połączeń telefonicznych do M.G. w okresie objęcia oskarżonego ograniczeniami wynikającymi z pozostawiania w Zakładzie Karnym w charakterze tymczasowo aresztowanego, chociaż z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań P.S. i częściowo R.Ł. wynika, że oskarżony D.B. w okresie pomiędzy 4 lutego a 14 marca 2022 r. nie miał możliwości wykonania połączenia telefonicznego do M.G.;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 i 7 k.p.k., poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że R.Ł. nie korzystał z pomocy D.B. w zakresie sporządzania różnych pism, za które zobowiązał się w stosunku do R.Ł. do zapłaty ustalonej między nimi

kwoty pieniędzy, chociaż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka P.K. potwierdza te okoliczności”.

W następstwie tych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. akt VI Ka 55/24, Sąd Okręgowy w Słupsku utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie i zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Orzeczenie Sądu odwoławczego zaskarżone zostało w całości kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono:

„rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k., poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie faktycznego wykonywania przez oskarżonego połączeń telefonicznych do M.G. w okresie objętym zarzutami stanowiącym okres objęcia oskarżonego ograniczeniami wynikającymi z pozostawania w Zakładzie Karnym w charakterze tymczasowo aresztowanego, pomimo że z uzyskanej z Zakładu Karnego w C. informacji (k. 216 akt) wynika, że brak jest danych pozwalających na ustalenie czy połączenia były faktycznie wykonywane, a ponadto z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań P.S. i częściowo R.Ł. wynika, że oskarżony G. B. w okresie pomiędzy 4 lutego a 14 marca 2022 r. nie miał możliwości wykonania połączenia telefonicznego do M.G.”.

Podnosząc przytoczony zarzut skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych mogą być, co do zasady, uchybienia, do których doszło w toku postępowania odwoławczego. Zarzuty kasacyjne, pomijając bezwzględne przyczyny uchylenia orzeczenia z art. 439 § 1 k.p.k., winny wskazywać na rażące naruszenia prawa i to takie, które mogło mieć, nie zwykły, a istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest sądem

kolejnej instancji, nie ocenia zatem na nowo dowodów, nie czyni też ustaleń faktycznych, a zakres kontroli kasacyjnej wyznacza treść art. 536 k.p.k. (Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów).

W rozważanej sprawie w toku postępowania odwoławczego przeprowadzono jedynie dowód z dokumentu z k – 216. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dowód ten uwzględniono przy orzekaniu, przy czym nie miał on istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ w oparciu o jego treść można ustalić jedynie tyle, że w Zakładzie Karnym nie był prowadzony rejestr numerów telefonów, z którymi łączyli się osadzeni. W tej sytuacji podnoszenie zarzutu obrazy art. 4, 7 i 410 k.p.k. jest całkowicie nieuprawnione i dowodzi, że skarżący w istocie nie dostrzega uchybień w postępowaniu Sądu odwoławczego, a po prostu nie godzi się z jego rozstrzygnięciem. Sąd Okręgowy, poza opisanym dokumentem, nie prowadził postępowania dowodowego, nie oceniał na nowo zgromadzonych dowodów i nie czynił nowych ustaleń faktycznych, nie mógł więc obrazić wymienionych przepisów. Dodać przy tym należy, że stosownie do wymagań wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie wnioski i zarzuty zawarte w apelacji, a swoje orzeczenie uzasadnił respektując wymagania wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. Oznacza to, że nawet gdyby, odwołując się do art. 118 § 1 k.p.k., chcieć odczytać zarzut kasacyjny jako kwestionowanie prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej, to i tak byłby on oczywiście bezzasadny.

W motywacyjnej części kasacji zawarto argumenty dążące do uzasadnienia przekonania, że oświadczenie sporządzone przez skazanego (k – 18), w sytuacji gdy nie był on jeszcze podejrzanym (według autora kasacji był świadkiem), nie mogło zostać wykorzystane do czynienia ustaleń faktycznych ze względu na treść przepisów art. 389 § 1 k.p.k. i art. 391 § 2 k.p.k. Zauważyć należy, że kwestia ta nie była przedmiotem zarzutu apelacyjnego, nie była więc przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. W kasacji natomiast, poza jednym akapitem w jej uzasadnieniu, nie sformułowano w tej mierze żadnego zarzutu, a nadto nie próbowano nawet wykazać, że Sąd odwoławczy miał obowiązek rozważyć omawiane zagadnienie ze względu na treść art. 440 k.p.k. Na koniec dodać trzeba, iż nawet bez oświadczenia skazanego z k – 18 akt sprawy, ustalenia faktyczne znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

{WB]

r.g.